

[Knud Lind]

skitseret på side 39. Det var de 500.000 kr.! Regeringen anser det nemlig for tvivlsomt, om den form, som firmaet foreslår, i det hele taget er mulig at gennemføre, og om det i øvrigt vil være rigtigt at søge at gennemføre den.

Efter Nordisk Råd er regeringen nået så langt, at den ikke mener, der skal etableres en speciallovgivning for Christiania alene. Ministeren siger, at myndighederne derfor vil reagere over for kriminalitet og kontrollere Christianiaområdet på samme måde som andre steder i landet. Dette gælder selvfølgelig også handelen med hash.

Om den ønskede kontrol, som ministeren her angiver, oplyser chefen for uropatruljen, hr. Ove Nielsen, til Danmarks Radio, at uropatruljen mangler den dækning, der er nødvendig for, at den kan arbejde i Christiania. Uropatruljens folk kan højst opholde sig i Christiania i 20 minutter ad gangen, før der opstår en optrappet situation.

Ministeren oplyser, at kontrollen med området selvfølgelig også gælder handelen med hash. Miljøministerens redegørelse står imidlertid i et misforhold til justitsminister Ole Espersens forhandlinger med christianitter om, at hashsalget bør bringes ned på et rimeligt niveau.

Jeg kunne i den forbindelse tænke mig at spørge justitsministeren, hvad justitsministeren forstår ved »et rimeligt niveau« for så vidt angår hashhandel.

Onsdag den 2. december 1981 oplyste justitsministeren til B.T.:

»Derimod er det konkret, at der i det sidste år har været et helt uacceptabelt højt salg af hash i Christiania.«

Den tolerance, den frihed og den overbærenhed med ulovlighederne, som justitsministeren lægger for dagen vedrørende f. eks. overtrædelse af narkotikalovgivning, og som var fristadens grundlag, har også været årsagen til de fleste af dens problemer, siger man i Møller & Grønbergs rapport.

Justitsministerens overbærenhed over for hashhandel står også i grel modsætning til det, som Møller & Grønberg udtaler på side 31, hvor man siger:

»Hashhandelen er ved at få katastrofale følger for det Christiania, der er indstillet på et tilbyde åbenhed, forståelse og hjælp. Markedet svækker troværdigheden. De fysiske omgivelser nedslides. Boligkvartererne belastes

af at have markedet tæt på sig. De alternative virksomhedsforsøg belastes af den nærliggende fristelse for en let profit.«

Møller & Grønberg taler også om, at Christiania er sæde for en hel del hæleraktivitet. Værtshusene kan fungere som kontaktsteder for udveksling af varme ting. Værtshusene kan jo også selv omsætte cigaretter og spiritus uden al for stor risiko.

Firmaet erkender imidlertid også, at der er en tredje faktor i samsillet på Christiania. Der er en gruppe, som især er der for at bruge friheden til at vinde magt og profit. Den skyder kynisk de svage foran sig, når kravet om ansvarlighed melder sig. Den bruger åbningerne som brecher, som kan udnyttes til at tjene den snævre profitinteresse. Den dybeste interesse består i at holde de forsumpede nede i stofforbrug, alkohol og hash; derfor må firmaet også konkludere, at et af de største problemer i dag består i, at de kyniske udbyttere af Christianias frihed besidder de økonomiske midler.

Når man læser ministerens redegørelse, opdager man, at ministeren springer let hen over kriminalitet, hashhandel, narkotikahandel, overfald på politifolk osv. på sølle 2½ linje. Myndighederne vil derfor reagere over for kriminalitet, siger man, men ikke et ord om, på hvilken måde man vil forsøge at gennemføre lovlige tilstande i lovløshedens by. Ikke et ord om, hvordan man vil kontrollere Christianiaområdet, et område, hvor politiet skal have en deling med for i det hele taget at foretage en ganske almindelig ransagning.

Ministeren mener også, at der bør ske en lovliggørelse af bygninger og installationer, at miljø- og sundhedsbestemmelser må overholdes, og at spørgsmålet om betaling af husleje må finde sin løsning. Ikke et ord om, hvad denne lovliggørelse af bygninger og installationer vil koste det øvrige samfund.

De fredede huse vil, set fra et museums-synspunkt i dag, af og til ligne resultatet af et bombenedslag, skriver Møller & Grønberg. Og husene bærer præg af beboernes ønske om at få vinduer og skorstene, dér, hvor det passer dem bedst. I skitsen om Christiania hedder det, at store og afgørende vedligeholdelsesopgaver trænger sig på og ikke vil kunne løses uden midler af et væsentligt omfang.

I ministerens redegørelse kan man imidlertid ikke læse ét ord om, hvad det vil koste, eller hvornår det skal ske. Man er dog nået